

Hei

Syyslaskennan tulokset alkavat hahmottua. Turun lintutieteellisen yhdistyksen kotisivuilla oleva taulukko

<https://www.tly.fi/tutkimus/talvilintulaskennat/talven-2023-2024-tulokset/>

kertoo tarkemmin luvuin missä maakunnan linnustossa juuri nyt mennään. Taulukkoon tutustuminen kannattaa aloittaa lukuohjeet alataulukosta. Eräät lajit ovat taulukossa vain yhteenvetotietona, eivät reittikohtaisesti. Ne on merkitty vaaleanruskealla, esim. harmaahaikara.

Valtakunnan tuloksia voi katsella tältä sivulta, josta näkee laji- ja reittikohtaista tietoa

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=censuses&year=2023>

Valtakunnan sivuilta löytää tietoja kustakin laskennasta, reiteistä ja lajeista. Esimerkiksi lajeja voi katsella kartoilla ja trendeinä. Trendejä löytyy niin valtakunnan tasolla, kuin yhdistyskohtaisesti. Kultakin reitiltä saa kaikki sen tiedot kautta aikojen.

Varsinais-Suomessa on reittejä nyt laskettuna 63 kpl ja yhteensä 600 reittikm. Muutaman reitin tulokset vielä puuttuvat. Yhteensä on lajeja havaittu 119 ja yksilöitä 10 reittikilometriä kohden 696. Lajimäärä on hieman tavanomaista korkeampi. Ennätys on syksyn 2020 135 lajia. Yksilömäärä on pieni samoin kuin viime syksynä.

Vaikka lajeja tavattiin kohtuullisesti, niin silti eräät ”tavanomaiset” lajit jäivät nyt näkemättä: punasotka (tavattu viimeisen 10 vuoden aikana viitenä syksynä laskennassa), tuulihaukka (5), merisirri (6), pohjantikka (6), tiltalti (9) ja taviokuurna (7). Uusia lajeja syyslaskennoille olivat mandariinisorsa ja hernekerttu.

Taulukosta kannattaa katsoa myös eri reittien tuloksia, sillä niistä huomaa, miten yksittäisen reitin tuloksesta ei voi päätellä kokonaisuutta.

Yleisin laji oli talitiainen, joka tavattiin 63 reitillä eli jokaisella lasketulla reitillä. Seuraavaksi yleisimmät olivat käpytikka, sinitiainen ja varis (62), viherpeippo (60) sekä mustarastas, närhi ja punatulkku (59). Vastaavasti runsaimmat lajit olivat talitiainen (77 yks./10 reittikm), isokoskelo (68), keltasirkku (45), sinitiainen (43), pikkubarvunen (38), naakka (37) ja varis (33). Huomaa, että taulukossa on myös sarake, joka kertoo jokaisen lajin kohdalla yleisyyden eli sen, monellako prosentilla reiteistä laji tavattiin.

Laji/lajiryhmäkohtaisesti tarkastelen tuloksia useimmiten suhteellisesti eli miten paljon yksilöitä on tavattu / 10 reittikilometriä kohden. Tämä siksi, että lasketujen reittien määrä vaihtelee syksystä toiseen eikä yksilömäärien suora vertailu ole siksi mielekäästä. Erikseen on mainittu, mikäli kyseessä on havaittujen yksilöiden lukumäärä. Tulokset ovat seuraavat:

Silkkiuikkuja oli kohtuullisen paljon, mutta se taitaa olla nykyään normaalia. Merimetsoja oli myös paljon ja laji teki uuden runsausennätyksen. Edellinen ennätys syksyltä 2009 meni rikki selvin numeroin. Laji tavattiin myös joka neljännellä reitillä. Harmaahaikaroita tavattiin melko vähän verrattuna viimeiseen 10 vuoteen.

Kyhmyjoutsenia oli paljon, nyt viidennen kerran yli 10 yks./reittikm. Ennätys on syksyltä 1991. Laulujoutsenia oli myös paljon, sillä nyt sivuttiin ennätystä syksyltä 2016.

Metsähanhia tavattiin yli 1000 yksilöä ja sillä tehtiin uusi ennätys. Ihan tavanomaisia tällaiset määrät eivät ole, sillä viimeksi syksyllä 2021 lajia ei tavattu lainkaan. Lyhytnokka-, meri- ja tundrahanhi nähtiin, mutta määrät olivat pieniä. Kanadanhanhia tavattiin hieman normaalia enemmän ja valkoposkia hieman vähemmän.

Haapanoita ja taveja oli hieman tavanomaista vähemmän. Taveja on viimeksi syksyllä 2016 ollut vähemmän. Sinisorsia oli hieman viime syksyjä vähemmän, mutta pitemmällä tähtäimellä normaalisti. Harmaa- ja lapasorsa ovat vakinaistuneet viime aikoina laskennoissa, vaikka määrät ovat pieniä.

Tukkasotkia oli melko vähän, mutta viime syksyjen normaalitasoa. Lapasotkia nähtiin yhdellä reitillä kaksi yksilöä, joka on normaali määrä. Haahkoja tavattiin kahdeksan yksilöä Utön reitillä. Talvea vasten viivyttelevänä vesilintuna haahka on harvinaistunut selvästi Saaristomerellä. Alleja tavattiin normaalisti eli kahdella reitillä yhteensä 71 yksilöä. Mustalintuja ja pilkkasiipiä tavattiin tavanomaisia määriä.

Telkkiä oli viime aikojen normaali määrä. Uiveloita oli paljon, enemmän on ollut vain syksyinä 2004, 2005 ja 2007. Isokoskeloita oli hyvin paljon, enemmän on ollut vain syksyinä 1980 ja 1981. Normaalisti syyslaskennan aikana isokoskelot ovat vielä pääosin Sisä-Suomen suurilla järvillä eivätkä ole saapuneet maakuntaan. Tänä syksynä niitä selvästi saapui rannikolle normaalia aikaisemmin.

Merikotka jatkaa runsastumistaan ja oli taas runsain ja yleisin päiväpetolintu. Syksyllä 2012 tavattiin lajia ensimmäisen kerran yli 1 yksilöä / 10 reittikm ja syksyllä 2018 ylittyi 2 yksilön raja ja syksyllä 2020 kolmen ja 2022 neljän yksilön raja. Vaikka nyt jäätiin hieman alle neljän rajan, niin runsastuminen on huimaa! Laji tavattiin nyt 56 prosentilla reiteistä. Vertailuksi viimeisin nollasyksy on ollut 1996 ja viimeisin alle 10 yksilön syksy 2005.

Sinisuohaukkoja ei tavallisesti nähdä lainkaan, mutta syksynä 2021 havaittiin kuusi ja 2022 viisi yksilöä ja nyt kaksi. Laji on yleistynyt tällä vuosituhanalla, sillä syksyinä 1975–1999 laji tavattiin laskennoissa viitenä syksynä ja 2000–2023 nähtiin sinisuohaukka 14 syksynä. Vaikka lokakuu nyt olikin tavallista kylmempi, niin syksyjen yleinen leudontuminen näkyy myös tällä lajilla.

Kana- ja varpushaukkoja oli normaalia vähemmän. Hiirihaukka teki uuden ennätyksen ja niitä tavattiin yhtä paljon kuin kana- ja varpushaukkoja yhteensä. Piekanoja tavattiin viime aikojen normaalisti. Ampuhaukkoja tavattiin kaksi, mutta laji ei ole jokasyksyinen laskennoissa.

Pyitä oli normaalia vähemmän. Teeriä oli paljon ja viimeksi enemmän on ollut syksyllä 2003. Metsoja oli tavanomaista enemmän eli tänä syksynä neljä yksilöä.

Töyhtöhyppiä oli tavanomaisesti. Muista kahlaajista havaittiin yksi taivaanvuohi ja jänkäkurppa sekä 10 lehtokurppaa. Lehtokurppamäärä on tavanomaista korkeampi.

Naurulokkeja oli nyt toista syksyä peräkkäin kohtalaisen vähän, mutta silti viime vuosikymmenen keskiarvoa enemmän. Kalalokkeja havaittiin neljän hyvän syksyn jälkeen normaalisti.

Harmaalokkeja oli viime vuosiin nähden vähän, edellisen kerran vähemmän oli syksyllä 2016.

Merilokkeja oli myös vähän, viimeksi vähemmän on nähty 2015.

Kesykyyhkyjä oli viime vuosiin nähden vähän, mutta pitemmällä tähtäyksellä normaalisti.

Uuttukyyhkyjä oli runsaasti ja sepelkyyhkyjä tavanomaisesti. Turkinkyyhkyjä havaittiin vain yksi. Varpuspöllö on ainoa jokasyksyinen pöllölaji, nyt niitä nähtiin viisi yksilöä.

Harmaapäätikkoja oli normaalisti ja palokärkiä tavanomaista enemmän, nyt neljännen kerran yli 1 yks./10 reittikm. Valkoselkätikkoja nähtiin peräti neljä yksilöä. Laji on nähty syksyn 2015 suurvaelluksen jälkeen nyt viitenä syksynä. Käpytikalla oli erittäin voimakas vaellus aiemmin syksyllä ja näkyihän se myös laskennassa, sillä lajia tavattiin nyt ennätysellisesti ja neljännen kerran yli 10 yks./10 reittikm. Myös pikkutikkoja oli paljon.

Kangaskiuruja nähtiin Utössä kuusi yksilöä, joka on ennätys. Viime vuonna ei nähty yhtään kiurua, mutta nyt havaittiin neljä yksilöä. Niittykirvisiä oli normaalia enemmän. Luotokirvisiä oli Utössä kaksi ja laji on tavattu vain kerran aiemmin syksyllä 2014. Kuusi västäräkkiä neljällä reitillä on paljon, sillä esimerkiksi viime syksynä lajia ei havaittu lainkaan.

Tilhiä oli vähän, mutta eipä ollut pihlajanmarjojakaan. Koskikaroja tavattiin vain yksi. Edellisen kerran laji on puuttunut syyslaskennasta vuonna 2012. Peukaloisia ja punarintoja oli paljon. Mustarastaita oli hyvin paljon ilman marjasyksyn vetovoimaa. Vain kolme kertaa on ollut enemmän. Räkättirastaita oli hyvin vähän, viimeksi vähemmän on niitä ollut syksyllä 2016. Punakylkirastaita oli vähän, mutta kulorastaita oli sentään neljä yksilöä. Hippiäisiä oli hieman viime syksyjen normaalia vähemmän, viimeksi vielä vähemmän on ollut 2018. Hippiäisen määrät ovat laskennoissa tasoittuneet ja jonkin verran vähentyneet, täältä löytyvät TLY:n alueen tiedot:

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=species&birdAssociationArea=ML.1089&species=MX.33954&year=2023>

Viiksitimali teki upean uuden ennätyksen, mutta pyrstötiaisia oli vähän. Hömötiaisia oli jälleen ennätysellisen vähän, toisen kerran alle yksi yksilö/10 reittikm. Lajin tilanne ei näytä hyvältä! Töyhtötiaisia sen sijaan oli kolmen heikon vuoden jälkeen hieman enemmän, mutta silti vähän. Metsissä pitää olla jotain pahasti pielessä näiden lajien kannalta. On sitten kyse ilmastonmuutoksen ja/tai metsätalouden vaikutuksesta, niin metsätiaisilla menee todella huonosti. Kuusitiaisella oli ennätysvaellus ja odotin innokkaana miten paljon lajia löytyy syyslaskennoissa. Löytyi paljon, mutta ei mitenkään ennätysellisesti. Viimeisen 10 syksyn laskennoissa on niitä ollut kaksi kertaa (2015 ja 2017) vielä enemmän. Sinitiaisia oli selvästi viime vuosia vähemmän ja edellisen kerran vielä vähemmän on ollut syksyllä 2015. Talitiaisia oli normaali määrä. Puukiiپیج on pärjännyt metsissämme toistaiseksi hyvin. Tänä syksynä niitä nähtiin hieman tavallista vähemmän, mutta selvästi viime syksyn poikkeuksellisen pientä määrää enemmän. Isolepinkäisiä tavattiin lähes normaali määrä. Närhiä oli selvästi tavallista enemmän, enemmän on ollut viimeksi syksyllä 2018. Harakoita havaittiin poikkeuksellisen vähän. Edellisen kerran niitä nähtiin vielä vähemmän syksyllä 2004. Mikähän mahtoi olla syynä harakan näin pieneen määrään? Harakan määrät ovat laskennoissa olleet pienoissa laskussa viimeisen 10 vuoden aikana:

<https://laji.fi/project/MHL.3/stats?tab=species&birdAssociationArea=ML.1089&species=MX.37122&year=2023>

Pähkinähakkeja tavattiin viisi yksilöä. Tämä on aika paljon, sillä viime syksyjen normaali on ollut yksi yksilö. Naakkoja tavattiin hyvin vähän, viimeksi samaa tasoa oli syksyllä 2013. Laji on kuitenkin runsastunut ja ainakin minulle jäi epäselväksi, mikä tekijä vaikutti siihen, että naakkoja havaittiin nyt vähän. Kaksi mustavarista on paljon, sillä lajia ei esim. havaittu lainkaan viime vuosikymmenen syyslaskennoissa. Variksia oli hieman tavallista vähemmän. Korpeja tavattiin vähemmän kuin viime vuosina.

Kottaraisia oli kohtuullisen vähän, mutta silti pitemmällä tähtäimellä melko paljon. Varpusella on kanta ollut tasainen alhainen nyt jo yhdeksän vuotta. Nyt tehtiin sentään hieman parempi tulos kuin kolmena edellisenä syksynä. Laji tavattiin kuitenkin joka toisella reitillä. Siitä poiketen pikkuvarpunen on edelleen runsas. Pikkuvarpunen on nyt viitisen kertaa runsaampi kuin tavallinen varpunen ja se havaittiin 84 % reiteistä.

Peippoja oli vähän, edellisen kerran vähemmän on ollut 2016. Sen sijaan järrejä oli tavanomaisesti. Viherpeippojen määrä suureni muutamasta viime vuodesta, mutta oli edelleen kohtalaisen pieni. Niitä nähtiin kuitenkin 95 % reiteistä. Tiklejä oli normaali viime aikojen määrä, mutta pitkällä tähtäimellä tietenkin paljon, mitä kuvastaa myös se, että laji havaittiin 44 % reiteistä. Vihervarpusia oli kohtuullisen vähän ja urpiaisia tavanomainen määrä. Molemmilla lajeilla vuosittainen vaihtelu on suurta.

Pikkukäpylintuja havaittiin paljon, edellisen kerran enemmän on ollut syksyllä 2008. Punatulkkuja nähtiin normaalisti, mutta keltasirkkuja hieman normaalia enemmän. Pajusirkkuja havaittiin hyvin paljon, enemmän on nähty vain syksyllä 1992.

Tutkikaa itse lisää taulukosta.

Kiitos kaikille laskijoille!

Epa